Redacțiunea, Administrațiunea și Tipografia:
BRAȘOVU, piața mare, Târgulŭ Inului Nr. 30.
Scrisorĭ nefrancate nu se primescŭ. Manuscripte nu se retrimitŭ.
Birourile de anunciurĭ:
Brașovŭ, piața mare, Târgulŭ Inului Nr. 30.
Inserate mai primescŭ în Viena *R. Mosse, Haasenstein & Vogler (Otto Maas), H. Schalek, Alois Herndel, M. Dukes, A. Oppelik, J. Donneberg*; în Budapesta: *A. V. Goldberger, Eckstein Bernat*: în Frankfurt: *G. L. Daube*: în Hamburg: *A. Steiner*.
Prețulŭ insertiunilorŭ: o seria garmond pe o colónă 6 cr. și 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ mai dese după tarifă și învoială.
Reclame pe pagina a III-a o seriă 10 cr. v. a. séu 30 banĭ.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANULŬ LVI.

„Gazeta“ ese în fiă-care di
Abonamente pentru Austro-Ungaria.
Pe un anŭ 12 fl., pe șése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl.
N-rii de Duminecă 2 fl. pe anŭ.
Pentru România și străinătate:
Pe unŭ anŭ 40 francĭ, pe șése lunĭ 20 fr., pe trei lunĭ 10 fr.
N-rii de Duminecă 8 francĭ.
Se prenumĕră la tóte oficiele poștale din întru și din afară și la dd. colectorĭ.
Abonamentulŭ pentru Brasovŭ
a administrațiune, piața mare, Târgulŭ Inului Nr. 30 etagiulŭ I.: pe unŭ anŭ 10 fl., pe șése lunĭ 5 fl., pe trei lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusulŭ în casă: Pe unŭ anŭ 12 fl., pe 6 lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl. Unŭ esemplarŭ 5 cr. v. a. séu 15 banĭ. Atâtŭ abonamentele câtŭ și insertiunile suntŭ a se plăti înainte.

Nr. 222. Brașovŭ, Joi, 7 (19) Octomvre 1893.

Nou abonamentŭ
la
„GAZETA TRANSILVANIEI“

Cu 1 Octomvre 1893 st. v.

s'a deschisŭ nou abonamentŭ, la care învitămŭ pe toțĭ amicii și sprijinitorii fóiei nóstre.

Prețulŭ abonamentului:

Pentru Austro-Ungaría:

pe unŭ anŭ . . . . 12 fl.
pe șése lunĭ . . . . 6 fl.
pe trei lunĭ . . . . 3 fl.

Pentru România și străinătate:

pe unŭ anŭ . . . . . 40 francĭ
pe șése lunĭ . . . . . 20 „
pe trei lunĭ . . . . . 10 „

Abonamente la numerele cu data de Dumінecă:

Pentru Austro-Ungaria:

pe unŭ anŭ . . . . **2 fl.**
pe șése lunĭ . . . . **1 fl.**

Pentru România și străinătate:

pe unŭ anŭ . . . . **8 francĭ**
pe șése lunĭ . . . . **4 „**

Abonarea se póte face mai ușorŭ prin **mandate postale.**

Administrațiunea
„Gazetei Transilvaniei“.

Festivitățile dela Toulon.

Brașovŭ, 6 Octomvre v.

Se sciea de multŭ, că escadra ruséscă, de sub comanda amiralului Avelane, va merge la Toulon ca sĕ întórcă visita, ce-o făcuse escadra rusĕscă Rușilorŭ la Kronstadt, în véra anului 1891. Și fiind-că acéstă visită s'a fostŭ anunțatŭ tocmai, pe când opiniunea publică în Francia era fórte iritată, în urma presenții ostentative a împĕratului Germaniei la manevrele oștirei germane din Alsația și mai alesŭ în urma participării prințului de corónă italianŭ la aceste manevre, Francesii arătau tendința, de a da visitei rusescĭ unŭ caracterŭ pronunțatŭ de contra-manifestațiune la provocarea, ce pretindeau că le-au făcut'o Germanii și Italienii la granița.

Tendința acésta a fostŭ produsŭ mare neliniște în cercurile politice și diplomatice europene, ea însĕ a dispărutŭ cu încetulŭ, după ce guvernulŭ rusescŭ în unire și înțelegere cu guvernulŭ francesŭ a luatŭ mĕsurĭ de a ține festivitățile de primire ale escadrei rusescĭ în limitele unei manifestațiunĭ pacînice de amiciția între ambele state, fără de nicĭ unŭ caracterŭ agresivŭ și provocătorŭ față cu tripla alianță.

Impregiurarea acésta a datŭ foilorŭ germane prilegiu de a susține, că întréga manifestațiă se reduce la unŭ simplu actŭ de curtoasiă, ce l'au datoritŭ Rușii Francesilorŭ, după visita amiralului Gervais și a escadrei sale la Kronstadt.

Acum în fața marilorŭ serbărĭ dela Toulon și a însuflețirei, cu care suntŭ primițĭ de întréga Franciă marinarii rușĭ, se ridică din tóte părțile întrebarea, că óre aceste festivitățĭ, deși au decursŭ și decurgŭ într'unŭ spiritŭ pacînicŭ, fiindŭ ferite de orĭ-ce demonstrațiune, ce s'ar puté tălmăci în sensŭ agresivŭ, au séu nu o importanță mai mare politică pentru viitórea constelațiune europénă?

Rĕspunsulŭ la acésta întrebare ilŭ dau însăși manifestațiunile oficiale, ce s'au făcutŭ cu ocasiunea primirei amiralului Avelane și a marinarilorŭ sĕi la Toulon. S'a accentuatŭ de ambele părțĭ buna înțelegere și amiciția, ce domnesce între Francia și Rusia și s'a disŭ, că ținta lorŭ este pacea, pe care o credŭ mai bine garantată prin apropierea dintre aceste două state. Chiar celŭ dintâiu toastŭ, ce s'a ridicatŭ la Toulon, a fostŭ pentru pace, fiindŭ sĕrbătoritŭ Țarulŭ Alexandru ca „simbolŭ alŭ păcii“.

Tocmai în urmărirea ideii despre o mai bună garantare a păcii diarele francese ca și cele rusescĭ atribue festivitățilorŭ din Toulon și o mare importanță politică. Ele vĕdŭ adecă întrînsele confirmarea faptului înțelegerii francese-rusescĭ, care va avé sĕ formeze în viitorŭ unŭ contrapondŭ față cu tripla alianță.

Pe câtă vreme a condusŭ principele Bismark politica esterióră a imperiului germanŭ, elŭ a întrebuințatŭ, și nu fără succesŭ, tóte mijlócele de a isola Francia și de a face cu neputință o apropiare a ei de Rusia. Acésta s'a schimbatŭ dela 1891 încóce, când, cum dice „Journal des Débats“, Țarulŭ Rusiei a datŭ însușĭ semnalulŭ la Kronstadt, ca sĕ se frângă devisa, care douĕdecĭ de anĭ a ținutŭ Francia isolată.

O alianță între Rusia și Francia nu s'a realisatŭ, dér de atuncĭ raporturile între ambele state au devenitŭ mai strînse și mai amicabile și în aceste raporturĭ vĕdŭ adĭ Francesii aurora viitórei alianțe, ce o dorescŭ atâtŭ de multŭ.

De aicĭ vine, că Francesii în urmărirea acestui scopŭ abia mai cunoscŭ marginĭ pentru manifestarea amiciții și a mulțămirii lorŭ către Rusia, așa că o fóiă de frunte din Parisŭ s'a aflatŭ îndemnată a dice, că „nu este bine a esagera manifestările de mulțămire, căcĭ Francia are lipsă de Rusia, dér și Rusia are lipsă de Francia“.

Rĕmâne acuma ca viitórele evenimente sĕ dovedéscă întru câtŭ așteptările și speranțele Francesilorŭ au fostŭ fundate orĭ nu. Rusia se pórtă încă cu mare reservă și evită totŭ ce s'ar puté privi ca o încercare seriósă de a încheia o alianță durabilă cu Francia. Nu este cu tóte aceste eschisŭ, ca ceea ce astădĭ încă este îndoiosŭ și nesigurŭ, mâne sĕ fiă cu putință.

Pregătirile s'au făcutŭ și se facŭ acum la Toulon și la Parisŭ și acésta este importanța faptică a manifestațiilorŭ de amiciția ruso-francese.

Lucrurile potŭ lua o întorsătură în sensulŭ aspirațiilorŭ francese, décă s'ar adeveri, că Rusia cu acéstă ocasiune voiesce sĕ-șĭ câștige unŭ portŭ francesŭ pentru a-șĭ staționa o flotă durabilŭ în Marea Mediterană. In casulŭ acesta Anglia n'ar rĕmâné indiferentă, și încurcătura ar fi gata.

Adunarea generală a Associațiunei transilvane, care nu s'a pututŭ ține de astădată în terminulŭ obicînuitŭ, se va ține la Năsĕudŭ Dumінecă în 10 (22) Octomvre a. c.

Deși prin întârdierea acésta mulțĭ, mai alesŭ din sînulŭ dăscălimei și a studențimei nóstre, nu vorŭ puté lua parte la adunare, sperămŭ și așteptămŭ, că ea va fi totușĭ visitată de membri din tóte părțile în numĕrŭ câtŭ mai mare.

După programulŭ lucrărilorŭ, ce s'a publicatŭ, suntŭ obiecte însemnate la ordinea dilei. Dér este înainte de tóte o cerință imperativă, ca sĕ manifestămŭ interesulŭ nostru celŭ mai viu față cu acéstă instituțiune, care are sublima menire și chiămare de-a promova literatura și cultura română; sĕ-lŭ manifestămŭ tocmai în impregiurările triste de adĭ, când nisuințele nóstre de cultură întêmpină atâtea piedecĭ, atâta dușmăniă și reavoință!

Escadra rusĕscă la Toulon.

La banchetulŭ datŭ pe bordulŭ vasului *Formidable* de amiralulŭ Boissondy, comandantulŭ escadrei active, acesta a ridicatŭ unŭ toastŭ în onórea Țarului și a Țarinei, rugândŭ pe oficerii rușĭ sĕ transmită Majestățilorŭ lorŭ urărĭ pentru mărirea și prosperitatea Rusiei. Amiralulŭ Boissondy a adăugatŭ: „Mĕ întrebŭ, care este Francesulŭ, care nu simte, că îi bate inima la amintirea prețiósă a probelorŭ de amiciția date Franciei de trei membri ai ilustrei familii Romanoff, cu numele de Alexandru. Vĕ rogŭ de asemenea sĕ depunețĭ omagiile vóstre la piciórele Impĕrătesei,

---

FOILETONULŬ „GAZ TRANS.“

Fiulŭ anarchistului.

De *Marcel Barbière.*

(2) (Urmare).

Ceea ce era mai caracteristicŭ, micuțulŭ culesŭ de pe stradă se vede, că nu era de locŭ surprinsŭ de esteriorulŭ elegantŭ alŭ binefăcĕtorilorŭ sĕi, de arangeamentulŭ bogatŭ alŭ odăii și de pregătirile pentru cină. Unŭ singurŭ obiectŭ i-a deșteptatŭ atențiunea: lampa electrică de pe masă. Pe când elŭ esamina acestŭ obiectŭ c'o inteligență prematură în privirĭ, se părea, că cauta de unde vine acea lumină. Când însĕ prințulŭ și Solange se dimiseră cu elŭ în vorbă, ședea tăcutŭ, séu rĕspundea în vorbe monosilabe, așa, că nu 'i se putea afla nicĭ numele, nicĭ locuința. Sorbindu-șĭ încetŭ supa, elŭ respinse orĭ-ce altă mâncare și cădŭ érașĭ în tăcuta lui reservă. Prințulŭ supĕrându-se nițelŭ pentru acéstă purtare, care nu denotă lipsă de inteligență, ci mai multŭ o mândriă neînțelésă, l'a agrăitŭ:

— „De ce nu mănâncĭ? Te-am adusŭ aicĭ, fiindŭ-că credeamŭ, că eștĭ flămêndŭ!“

La cuvintele acestea copilulŭ își ridică ochii asupra prințului; în luminele lorŭ era unŭ felŭ de mâniă și-o reservă precugetată. Ișĭ deschise gura spre a rĕspunde, dér de sigurŭ elŭ aflâ agrăirea de fórte aspră, căcĭ curagiulŭ ilŭ părăsi și începù a plânge.

Regretându-șĭ întrebarea nesocotită, prințulŭ îi vorbì în tonŭ blândŭ și măgulitorŭ. Ochii copilului sticliau de sub stratulŭ de lacrimĭ și cu tonŭ destulŭ de energicŭ dise:

— „Mama și sora n'au mâncatŭ adĭ-diminéță.... Nicĭ astă-séră!... Eu nu potŭ fi flămêndŭ“.

La acestŭ rĕspunsŭ ne așteptatŭ, prin care copilulŭ da dovadă despre simțibilitatea rară a sufletului sĕu, cei doi bărbațĭ se priviau cu ochĭ curioșĭ.

— „Ilŭ i-au la mine, ilŭ primescŭ de copilŭ“, dise prințulŭ mișcatŭ. „Băiatulŭ acesta nu este așa, cum suntŭ cei mai mulțĭ, tovarășĭ ai lui“.

— „Omŭ norocosŭ eștĭ d-ta, décă o poțĭ face“, rĕspunse literatulŭ. „Așa credŭ, că décă așĭ fi tată, nu mi-ar plăcé decâtŭ unŭ ast-felŭ de copilŭ. Dér cu tóte acestea trebue sĕ i cunóscemŭ împrejurările“.

Punêndŭ mare grijă pe accentuarea cuvintelorŭ, din vorbele lui slabe aflară, că-lŭ chiamă Ludovicŭ, că părinții lui locuescŭ lângă Pantheon, în cartierulŭ Muffetard, într'o uliță mică; apoi că mama lui bolnavă l'a trimisŭ la o îngrijitóre, și la reîntórcerea sa, voindŭ sĕ odihnéscă puținŭ, s'a retrasŭ în unghiulŭ porții și acolo a adurmitŭ.

Cei doi bărbațĭ ascultau cu mare interesŭ rĕspunsurile slabe și plăcute ale copilului și-lŭ întrebară de-odată:

— „Și tatălŭ tĕu ce face, cu ce se ocupă elŭ?“

— „Tata?“.... și pe când esprimà acestŭ cuvêntŭ doi bobĭ marĭ de lacrimĭ 'i se rostogoliră pe față și nu cuteză sĕ mai continue.

— „Da spune, micuțule, unde este tatălŭ tĕu? Ii vomŭ da și lui ajutorŭ, de aceea trebue sĕ scimŭ, unde e și ce face?“

— „Tata?.... tata este *anarchistŭ*!“

Cei doi prietinĭ se uitau surprinșĭ unulŭ la altulŭ.

— „Dér unde este elŭ acum?“ întrebà prințulŭ.

Băiatulŭ cu voce înecată rĕspunse:

— „L'au arestatŭ!.... din sĕptĕmâna trecută“.

* * *

Era câteva dile după turburările de muncitorĭ. Cândŭ miculŭ Ludovicŭ se tredì diminéța în locuința prințului Montenotte, elŭ aflà lângă patulŭ lui pe cei doi binefăcĕtorĭ de aséră, carĭ provĕdêndŭ cu de tóte pe copilŭ, plecară sĕ caute pe tatălŭ acestuia. Le succese a-lŭ afla. Din'aintea numelui prințului se deschiseră ușorŭ ușile oficiilorŭ polițienescĭ. Aflară, că pe *Budail Laurent*, tatălŭ băiatului, l'au prinsŭ la unŭ atacŭ îndreptatŭ asupra prăvăliei unui brutarŭ. Poliția puse bucurosŭ în libertate pe omulŭ de alt-felŭ puținŭ vinovatŭ, căcĭ prințulŭ garantà pentru elŭ; ér cei doi eliberatorĭ, voiră sĕ conducă până la locuință pe tatălŭ lui Ludovicŭ, vrêndŭ tot-odată sĕ vină în ajutorŭ și mamei și sorei copilului. Prințulŭ spuse tatălui, că are de gândŭ sĕ-i créscă copilulŭ și mai târdiu a-i